

(M. Jensen): Vi ville værgе vort Land. Sa saamænd, men kunne vi det? Det er dog vist det, som det er rigtigst at tænke over. Seg vil sige det ærede Medlem, at jeg tror, at vi kunne det ikke. Det er min inderligste og bestemte Overbevisning, og det skal siges rent ud, at, naar den Tid kommer, da Danmark med Vaaben skal værgе sin Stilling, ere Danmarks sidste Dage talte. Lad os hufte paa Situationen i Danmark i 1870; jeg var da selv indkaldt igjen under Fanerne, fordi man ventede at komme med i Krigen 1870. Derjom vi vare komne med, hvor havde vi da været i Dag? Vi havde været udflettede af Staternes Tal, og jeg siger, at naar Danmark, det mindste selvstændige Kongerige i Europa, selv om det anstrænger sig til det Yderste, ikke kan faae mere Hærvæien, end at en af vore Nabostater, Tyskland, har 16—17 Armeekorps, af hvilke alene eet er ligesaa stort som hele vor Hær, hvor i al Verden kunne vi da bilde os ind, at vi skulde være i Stand til med Vaabenmagt at værgе os? Jeg forstaar ikke, hvorledes de Herrer kunne tro, at vi ere i Stand dertil; det er jo dog aldeles urimeligt at antage. Lad os sige rent ud, hvor sørgeligt det end er, at vi ere et lille Folk, der som en Nøddestak flyder ude paa det oprørte Hav, saaledes er jo Situationen. Lad os saa endelig ikke sætte den sidste Kest til ved paa det militære Omraade at anstrænge os saaledes, at vi lægge os selv øde indad og blive blandede ind i Klammerier udad, saaledes at vort Fædreland gaar til Grunde. Naar man nu har den Opfattelse og Overbevisning, at hvad der er Danmarks Livsflag er, at vi maa have saa lidt som muligt af dette Krigskommers, thi det ødelægger os i Bund og Grund, saa er det naturligt, at man tvivler om, at vi kunne værgе vort Land. Lad os være ærlige og sige rent ud, at vi ere ikke i Stand til med Vaabenmagt at værgе vort Land. Lad os ligesaa godt først som sidst erkende, at vi kunne ikke slaa os igjennem, det er umuligt. Det ærede Medlem siger, at han vil have Folkevæbning. Hvad er det for Noget, denne Folkevæbning? Seg skal ikke fordybe mig i dette Spørgsmaal, men der er to Tanker, som jeg skal fremsætte ganske kort.

Man kan tænke sig en Folkevæbning paa to Maader. Den ene er, at man siger, at alt det Mandskab, fra 20—45 Aars Alderen, som vi have, og som er i Stand til at kunne reise sig, naar det kniber for Danmark, og tage en Bøsse paa Rakken, skal indkaldes og uddannes til en vis Grad for at værne om Fædrelandet. Er det det, der

menes, saa kan jeg forstaa det; men vi skulde da have mere end det dobbelte Mandskab uddannet, og selv om dets Uddannelse bliver mindre, skal det have Vaaben, Udrustning og Befalingsmænd, og saa kan Enhver sige sig selv, at den Slags Folkevæbning bliver dyrere end den, vi nu have. Der kan ogsaa tænkes en anden Folkevæbning, nemlig saaledes, at der omtrent ingen Uddannelse skal være, men at 10 Aars Dreng i Skolen skulde begynde at lære at føre Vaaben, og saa skulle vi have den Mand i Befolkningen, at vi fra 10 til 50 Aars Alderen skulde staa i disse militærstiske Tanker. Jeg vil nu først sige: Gud fri os for den Mand her i Landet, at vi skulde gaa med dette Militærvæsen fra 10 til 50 Aars Alderen. Jeg tror nok, at det var det Monrad, vilde have, at vi skulde begynde i Skolerne, og at saa skulde der ikke være nogen videre Uddannelse, men Enhver skulde have sin Bøsse og møde i Farens Stund, men dertil maa jeg sige: Jeg vil ikke have mine Sønner sendte ud som Kuglesøde; jeg vil ikke have dem sendt ud, daarlig uddannede og daarlig ansørte, naar den Magt, som de kunne komme til at blive sendte ud imod, — og det maa jeg indrømme de Militære — den Magt, som vi kunne komme til at slaa med, er en Magt, som har 3 Aars Garnisonstid, som har Officerer i Mængde, som har veldisciplinerede, veløvede og velkommanderede Tropper; dem skulde vore Sønner, som ingen Uddannelse have, staa overfor. Hvorledes kan man tro, at de kunde staa overfor dem og slaa dem? Vi, der selv have været Soldater, vide jo, at en vel disciplineret, vel øvet og vel kommanderet Afdeling gjælder, selv om den kun er paa 100 Mand, mere end Tusinder, som ikke ere til at holde tilbage paa og ikke til at kommandere og arbejde med. Derfor forstaar jeg ikke Folkevæbningen. Det kan gjerne være, at det ærede Medlem fra Nyborg (M. Jensen) har udtalt et forløsende Ord, men i alt Fald jeg som Lægmand kan ikke tænke mig Folkevæbningen anderledes end i de to Hovedretninger, og hvilken af dem, jeg saa tænker paa, kan jeg ikke paa nogen Maade være med dertil. Den ene vil blive dyrere end det, vi have, og den anden vil være en Hær, der kun kan blive Kuglesøde og føre til en Ulykke som den i 1807 ved Rjoge. Det vil jeg ikke lade mine Sønner gaa med til, og jeg tænker heller ikke de andre Herrer deres. Jeg vil nu slutte mine Bemærkninger med at sige, at jeg kan være enig i — og det forekommer mig, at vi Alle efter det Standpunkt, vi have, sige det —, at det, vi ville, er en alvorlig Forhandling om denne Sag — thi det tro vi, at der træen-